

GYÓZNI ÖNMAGUNK FELETT

Válogatott bibliai versek

1.

Ezen a vasárnapon kezdődik a **házasság hete**, amely minden év februárjában, nem véletlenül Valentin-napja előtt, a házasságra akarja irányítani a figyelmünket.

Kovács bácsi a halálos ágyán odahívja a feleségét, és ezt mondja neki: „Mama! Kérlek, szólj annak a papnak, aki 40 évvel ezelőtt összehadott bennünket! Beszélnem kell vele!” Az asszony keservesen sírni kezd, és próbálja lebeszélni erről a férjét, mondván, nincsen még ekkora baj, hogy papot kellene hívatni hozzá. Mire a férj leállítja siránkozó feleségét: „Nem drágám! Féltreérted! Itt az ideje, hogy megbocsássak neki!”

A házasságról szóló viccek mind arra építenek, milyen rossz dolog házasságban élni. Ha a viccek alapján akarnék dönteni a házasság és az egyedüllét között, akkor bizonyára az egyedüllétet választanám! A vicceket lehet szeretni vagy nem szeretni, mégis sokszor olyan igazságokat csomagolnak be a maguk módján, amiket érdemes végig gondolnunk. Mert bár az utóbbi időben öröndetesen növekedett a házasságok száma, mégis nagyon kevés boldog házassággal találkozunk az ember. Úgy tűnik, hogy a „*boldogan éltek, míg meg nem haltak*” – sokak életében – legtöbbször csak a mesében létezik.

De komolyra fordítva a szót: *miért van olyan kevés boldog házasság? Hol romlanak el a kapcsolataink? S lehet-e ez másként? Változhat-e az, ami egyszer tönkrement?*

2.

Az **1Mózes 2,25-ben** olvassuk: **„Még mindketten mezítelenek voltak: az ember és a felesége; de nem szégyellték magukat.”** Többről van itt szó, mint arról, hogy Ádám és Éva ruhátlanul járt-kelt az Éden kertjében. Ennek a leírásnak a jelentése az, hogy *leplezetlen őszinteséggel* nézhetek Teremtőjük és egymás szemébe, és úgy élhettek egymással, hogy kapcsolatukat semmi sem zavarta. *Szemernyi kockázata sem volt* annak, hogy kapcsolatuk valami miatt zátonyra futhat. Azóta is *erre a felhőtlen boldogságra és biztonságra vágyik minden ember a kapcsolataiban!*

De azután minden megváltozott! A bűnbeesés történetében már az olvassuk, hogy az ember szégyellni kezdi a mezítelenségét, és a bűnbeesés után már azt érzi, rejtene kell azt. Mi történt? Mi változott meg? A bűn eltörli a felhőtlen boldogságot, megtöri az őszinteséget, és beékelődik Ádám és Éva, Isten és ember közé.

A bűnbeesés története figyelmeztet, hogy ha nem vesszük komolyan Isten akaratát, ha kilépünk az Ő védelme alól, ahogyan azt az első emberpár tette, akkor egy olyan terepre lépünk ki, ahol azonnal láthatóvá válik „mezítelenségünk”. Az a mezítelenség, ami nemcsak külső ruhátlanságot, hanem belső védtelenséget, kiszolgáltatottságot, bizonytalanságot, sebezhetőséget is jelent. Mindazt, amit Isten védelme alatt addig nem volt, amit addig Isten kegyelme elfedezett.

3.

*De miért teremtett ilyen sebezhetőnek bennünket Isten? Miért nem jelentette Ádám és Éva tökéletessége a sebezhetetlenségüket is? A sebezhetőségünk önmagában nem rossz. Ahogyan a betegségben láz, bár kellemetlen, mégis jelezi, hogy valami nincs rendben, úgy a sebezhetőségünk is jelzi azt, hogy szükségünk van valakire, aki abszolút sebezhetetlen. Sebezhetőségünk tehát szüntelen arra emlékeztet bennünket, hogy mindenestől fogva **Isten segítségére vagyunk utalva**. De arra is, hogy a tökéletességet sohasem a másik emberrel való kapcsolatainkban találjuk meg, hanem abban, aki abszolút Tökéletes! Sebezhetőségünk tehát odakényszerít bennünket Istenhez, ahogyan Dávid írja egyik zsoltárában: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom.” Zsolt. 62,6-7.*

4.

Persze könnyű lenne minden felelősséget lerázni magunkról azzal, és azt mondani, hogy végeredményben minden Istenen áll és nem rajtunk! Mert igaz, hogy Isten **nem vár tőlünk tökéletességet**, de azt igenis megköveteli az ő gyermekeitől, hogy **törekedjenek a tökéletességre!** Nem lesz mindenkiből olimpiai bajnok, aki elindul az olimpián. De azt joggal elvárhatjuk minden olimpián elinduló versenyzőtől, hogy legjobb tudása szerint versenyezzen és küzdjön azért az országért, aminek a színeiben elindult. Ezzel az elvárással fordul felénk is a Mindenható!

Azoktól, akik Istenhez tartozónak vallják magukat, azoktól joggal elvárható az, hogy **törekedjenek a tökéletességre!** Csak néhány bibliai verset olvasok ennek az igazságnak az alátámasztására: *Ézs. 1,17a. „Tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra...”*; *Fil. 2,2. „...tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete.”*; *Zsid. 12,14. „Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.”* *1Pt. 1,15-16. „...mivel ő, a Szent hívott el titeket – ti is*

szentek legyetek egész magatartásotokban, mert meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”

Isten tehát az *igyekezetünket* szeretné látni! Emberi kapcsolatainkban is, azt, hogy akarunk és mindent megteszünk azért, hogy jó férjek, jó feleségek, jó fiak és lányok, jó barátok, jó testvérek legyünk. *Nem azért mert a másik jó hozzánk, hanem azért, mert Isten ezt várja tőlünk!* Ha az Ő gyermekeivé lettünk Krisztus által, aki akkor már akkor jó volt hozzánk, amikor még az ellenségei voltunk, akkor tartozunk azzal, hogy törekszünk arra a tökéletességre, amit joggal vár el tőlünk!

5.

Ma kezdődik el a 2022. évi Házasság hete rendezvény sorozat, ami a házasságok fontosságára hívja fel a társadalom figyelmét, és amihez mi ezzel az igehirdetéssel kapcsolódtunk. De ez a mai tanítás több akart lenni, mint valami, ami a házasság megbecsülésére buzdított.

Sokkal inkább önvizsgálatra hív! Arra, hogy **ott van-e bennünk** az az igyekezet, az a törekvés, hogy Istennel és az emberekkel, különösen a hozzák legközelebb állókkal való kapcsolatainkban, szeretnénk a legjobbak lenni, napról-napra növekedve a szeretetben, a megértésben, az odafigyelésben stb. Ez nem másokkal való versengést jelent! Nem azt, hogy te vagy én vagyok e jobb ebben az igyekezetben! Mert emberi kapcsolatainkban nem egymással versengünk, hanem elsősorban önmagunkkal. Önmaguk fölött kell győznünk! A természetünk, a kényelem szeretetünk, az önzésünk fölött. Mert ebben a tökéletességre való igyekezetünkben, nem mások, hanem mi vagyunk a mi legnagyobb ellenségeink.

Az öreg indián és kisunokája beszélgetnek. A gyermek kérdezi az öreget: Hogy lehet, hogy az emberek néha olyan jók, máskor meg olyan gonoszak tudnak lenni? Az öreg indián így válaszol: Nem csak mások, te magad is ilyen vagy, néha jó, néha rossz. Mert minden emberben két kutya lakozik, az egyik gonosz, tőle van az erőszak, hazugság, önzés, minden rossz, a másik pedig jó, belőle fakad a szeretet, megbocsátás, önzetlenség, kedvesség. Ez a két kutya pedig szüntelenül harcban áll egymással. Benned is. Jaj, nagypapa – kérdi a kisfiú ijedten – de melyik fog győzni? Hát az, amelyiket eteted – hangzott a válasz.

„...mivel ő, a Szent hívott el titeket – ti is szentek legyetek egész magatartásotokban, mert meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” – S hogy mi fog győzni benned és feletted: a szentségre törekvés vagy a bűn az azon is múlik, hogy melyiket eteted az életedben!